

LÁSZLÓFFY CSABA

JELENÉSEK — KRÚDYVAL A MARGIT-SZIGETEN

Botor világ! gyötrelmes a külsőd akár egy kígyó-
fának az apácakolostor tövében — beteg szemed alatt
lila karikák — az érett búzamezőnek is osonva vágsz neki
hörcsögök mohóságától iszonyodva lapulsz napestig
mint valami elejtett tárgy

(megvág a sarló? megvág egy
gyarló — faszari! — hangulat: kívánczol-e párzani még
te kergült fajdkakas?!) meg-megszeppenvén a holdváltozástól
elnyújtottan sóhajtozod világgá férfiúi szenvedéseid —
s mindezek dacára mégsem hagytál föl játékaiddal

galamb bukfeneczik a levegőben
vagy kóbor kutya?
a gyászkendője alá bújt vándor fotográfus
most vágta le fél lábát egy útkaparónak —

ha csak ennyi hibalehetőséggel állna elénk
ez a bolond élet!

„lelkem testem esetlen
élek temetetlen”

tépjétek le ágyékkötőmet ingemet
védjétek meg fehérccselédek!
utcán járok emberi koponyákkal van
kikövezve — fussatok velem együtt
húzódjatok eresz alá a durva
erőszak „orgiái” elől
félíg már besötétedett de félíg
világos van: mint asszony-szerelmek
napszállat idején
mintha álmodnék — csak a szél sóhaja
mialatt lecsupaszít a vágy
a védtelenségig egészen

kecsege-keskeny cipellők
rózsaszín harisnyában tüzesen ver
az ér — pörgő boka
(**béka külsejű monoklis öregember:**
„csak férfi vagyok — nem felnőtt”)

mindennek ez a mogorva csend az oka

a rozzant asztal felnyerít
nincsvilágból lelket merít

helyettes férj barát gyámapa lovag

Kázmér — és „helyettes halott”
mint Nagy Frigyes gránátosai állítólag
akkorák voltak a Madryni kisasszonyok
s te mégis tudtad **hogyan lehet szép**
az is **ami kicsiny** —
hírheht korhely! arcodból kifutott a szín
étvágyadnak vége szakadt-e?
a cserebogár fényű délutánban
értetlenül meredsz a néhai **vadászterületre**
a hazulról hozott elemőzsiából a Margit-
szigeti fűben uzsonnázni csuda
majálisokról bálokról lekopott morbid
ifjúsággal lassan elstüllyedt a Tiszától
az Ecsedi-lápig terjedő Tündérvölgy
s Pest-Buda

jaj csak az **unalmas (falusi) rettentő**
szezonot ne fogd ki!
(„egy Rothschildnak sem jutott eszébe
Magyarországból házasodni”)

udvarház ablakából kémlel ki
színházi látcsövön át a határra egy fakó
arc — jobb volt amikor még sóvárogtál:
árválkodik-e ott bár
egy-két paszulykaró?

megsemmisülten ízeled valahol
a megfoghatatlant
az idő ellen
erőlködve nyomod az üres palackba a dugót
(mióta kiszabadult már onnan a szellem!) —
vagy most is remegsz belül
mint egy kis mesterinas?

magaddal vitted a titkot ha igaz
(a női lélek rejtélyeiét is
nem csupán a toálett titkait)
aki lát:
— mint elárvult ezüst kiskanál s a leveses
tényérra feketült aranykarikák —
már nem remegsz
(mikor volt az hogy húsod a húsában
hanyatt vágódva félett szeretők budoárjában?)

még illatok gerjesztenek
rezervált bérkocsiban zötyög veled
egy egész (csonka) megemészthetetlen
ország s te erjedt szavakat bőfögsz kényszeredetten

az álomba csomagolt gyönyör
sose veszélyes (bezárult a kör)
csillámlik fejed fölött a kacat

ki nem civódik s utálkozik mint te
az mindenén kacag

de mi ez? Jóisten szorongatja belülről
lelkemet (no meg az ágyékomat)

vörösbor mellé szarvaspecsenye kerül az asztalra
a párásodó alkonyég alatt

a bujálkodó csuhás barátokra gondolok
mint ő akinek dévalykodó mosolyából
a Margit-szüzeknek is jutott
máskor

bűn? lélek pokla?

ha megkönnyebbül
húgyhólyagod a Hét vezérek fája alatt
még a férjgyilkos nők is
megint éppolyan kívánatosak

darulábon futamodó
vándorcigánylány áll hidat! —
csak a magány le ne tépdesse ó
mellénygombjaidat

öklendezés nyöszörgés
gyomorba szívkamrába már semmi se fér
mint mikor cellabúztól próbál szabadulni
a kényes úri illatokhoz szokott őszi szél

de elég egy kutató pillantás
a kancsalításra késztető sötétségben
hogy meggyőződjem róla: ő még ma is ott koslat
a szigeten (vagy bennem egész mélyen?)
mint valamilyen földöntúli erő
(ki tudná megfejteti titkát!)

az égen sehol sem látni ufók piszkát

az ember darabonként tépné szét szívét
míg egyetlen íze is asszonyé

törékeny szépen hajló dallamvonalak
(a fortéban nem érezni a megkülönböztetést
a pianóban varázslatosan rejtve vagy)
Il ne pose pas — gyönyörködsz s áldod
játékaiért a természetet

csak mint ő —
minek fitogtatni álnok
vad reménytelenségedet?